

ΚΑΖΙΜΙΡΟΣ ΔΕΛΑΒΙΝ.

Ὁ φιλέλλην οὗτος ποιητής τῆς Γαλλίας, γεννη-
 θείς τὸ 1794 ἀπέθανε τὸ 1845. Κατατάσσεται
 μεταξὺ τῶν ἀρίστων, κρισιουργήματα δὲ αὐτοῦ
 θεωροῦνται σήμερον δικαίως τὰ Μεσσηνιακὰ ἐλε-
 γιά του. Μεταφράζομεν, μόνον διὰ τοὺς ἀγνοοῦντας τὴν

γαλλικὴν — διότι ἡ μετάφρασις δολοφονεῖ πάντοτε τὸν ποιητὴν — μεταφράζομεν ἀποσπάσματα τοῦ Α. ἐλεγείου. Ἡ σκηνὴ εἶναι πρὸ τῆς Κορώνης, ἐν καιρῷ τῆς δουλείας αὐτῆς.

Ὁ Φοῖβος εἰς τῆς δύσεως κρεμώμενος τὴν πόλιν,
Ἐνέβλεπε πρὸς τὴν ποτὲ ἀνοῦσαν παραλίαν,
Ὡς ἐρχομένης, ὅστις θρηνῶν νεκρὰν κειμένην φίλην,
Ζητεῖ νὰ ἴδῃ τὴν προτοῦ τῆς καλλονῆς μαγείαν,
Κ' εὐρίσκει μετὰ θάνατον αὐτὴν θελκτικωτέραν.
Ὡς πῶς τὸ ἄστρον θλιβερὸν τὴν φίλην γῆν ἀφίνει!
Ὡς πῶς ἐκεῖ ὁ ἄνεμος τὸ μύρον ἐπιχύνει,
Πῶς καθρεπτίζει ἡ θάλασσα τὴν φωτεινὴν ἡμέραν!
Ἡμέρα ὅμως ἰλαρὰ τὸν δούλον δὲν φωτίζει,
Ἐπὶ τὸ κύμα δίδυμον ἀκούω κώπην, ἥτις
Μετὰ πατάγου τρίζει,
'Ανοίγουσα τὰ διαυγῆ νερά τῆς Αμφιτρίτης.

Εἰς λέμβον ὀλισθαίνουσιν πλησίον τοῦ φρουρίου,
Χριστιανὸς τις κάθηται ὄρων τὴν παραλίαν,
Διάκονος εἰς ἱερὰν ὥρισθῃ λειτουργίαν,
Καὶ καίει τὸ θυμίαμα ἐντὸς ναοῦ ἁγίου.
Ἐξαίφνης εἰς τὰ κύματα ἡ κώπη δὲν κινεῖται,
Καὶ ἀντ' αὐτῆς τὴν λύραν τοῦ ὁ νεανίας δράττει,
Καὶ ψάλλει... οὕτως ἔψαλλον οἱ παλαιοὶ προφῆται,
Οὕτω φωνὴ ἀπείσιος, γλυκεῖα πλὴν, ταραττεῖ,
Τὰς φρένας τῶν πλεόντων,
Ὅταν στεναῖζ' ἡ Ἀλκυὼν εἰς θυελλώδη πόντον.

Καὶ ψάλλον οὕτως ἔκλαιεν, ἀλλ' ἔνοπλος ἐχύθη,
Εἰς τοῦρκος, κ' εἰς τὴν ἐπαλξιν τοῦ προμαχώνα
φθάνει.
Ἐπὶ τοῦ ὅπλου τοῦ στυλινῶς ἡ κίδαρις ἐκλίθη,
Κ' εὐθὺς τὸ πῦρ ἀνέλαμψε καὶ ὁ καπνὸς ἐφάνη,
Συρίζ' ἡ σφαῖρα, καὶ κραυγὴ ἠκούσθη μόνον μία,
Κ' ἐσίγησεν ἡ εὐσεβὴς τοῦ ὕμνου ἀρμονία.
Ὡς τίνος ἦτον ἡ κραυγὴ; ἀπὸ τὴν λέμβον μήπως
Ἐχύθη τοῦ Λευῆτου;
Αὐτὸς στεναῖζει; ἔθραυσε τὴν λύραν τοῦ ὁ κτύπος,
Καὶ μετὰ τοὺς τόνους ἔπαυσε συγχρονως κ' ἡ φωνή του.

'Αλλ' ἤδη ἐξετάθ' ἡ νύξ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπάσης,
Καὶ ἄνευ κώπης κ' ἔρημον τὴν λέμβον εἰς τὸ
σκοτὸς
Ἡκρέφερον ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ κύμα τῆς θαλάσσης,
Ἡ; μόνον ἐπὶ τῶν κρημνῶν ἐκραύγαζεν ὁ κρότος.
Ζ.

ΟΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΟΙ.

Εἰς τὸ χωρίον Βρέγελ, πλησίον τῆς πόλεως
Βρέδας, ἔζη πτωχὸν τι παιδίον ὀρφανὸν γονέων,
ὑπὸ τῆς ἐλεημοσύνης διατροφόμενον. Ἀλλ' ἡ ἐλεη-
μοσύνη αὕτη ἦτο τραχεῖα, ἐστερημένη μειδιά-
ματος καὶ φιλοφροσύνης· πάντοτε σχεδὸν τὸ προσ-
φερόμενον τεμάχιον ἄρτου ἦτο πικρὰ ἐπίπληξις,

καὶ τὸ παιδίον ἐλέγχετο ὅτι δὲν ἐπορίζετο αὐτὸ
διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ μετώπου. Τὸ κακότυχον!
πάσχον καὶ ἀσθενὲς καὶ ἀδύνατον, εἶχεν ἀνάγκη
μητρὸς νὰ τὸ κρατῇ εἰς τὰ γόνατα, νὰ τὸ
θερμαίνῃ διὰ φιλημάτων, νὰ τὸ ἀποκοιμίσῃ τρα-
γωδοῦσα, νὰ τὸ πλαγιαῖζῃ εἰς στρώμα μαλακόν,
καὶ ἐπιμελημένον. Ἀντὶ τούτων, ἐθάρρει ὅτι ἦτον
εὐτυχὲς ἂν τῷ ἐπέτρεπον μετὰ παρακλήσεως πολ-
λὰς νὰ ἀποκοιμηθῇ εἰς τὸ ἄχυρον σταύλου τινὸς,
καὶ νὰ μοιράζῃ μετὰ τοῦ σκύλου τὰ λείψανα
τοῦ δείπνου, ἅτινα ἐπέτα ὁ ὑπηρέτης τῶν ἵπ-
πων! Ὡς ποσάκις ὁ Πέτρος ἐπόθησε νὰ κερδίσῃ
τὸν ἄρτον τοῦ διὰ τῆς ἐργασίας, ὡς οἱ ἄλλοι παῖ-
δες τοῦ χωρίου του! Ποσάκις ἐδοκίμασε τὴν δρε-
πάνην θέλων νὰ κόψῃ τὸ ἐπιβλαβὲς χόρτον, ἀλλ'
ὁ ἰδρὼς περιέχεεν εὐθὺς τὸ μέτωπόν του, ἥσθάνετο
πόνους καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ἐπιπτε λειπο-
ψυχῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Καὶ ἐγέλων οἱ περὶ αὐ-
τὸν, καὶ ἐνέπαιζον τὴν ἀδυναμίαν του, καλοῦντες
αὐτὸν ἀρρογτόπουλον. Ὁ δυστυχὴς ἠγείρετο νο-
σῶν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, αἰσχυρόμενος καὶ
ἀπεγνωσμένος.

Καὶ ὅμως πῶς νὰ ζήσῃ; ἔπρεπε νὰ προστρέ-
χῃ οὐχὶ εἰς τοὺς χωρικοὺς ἀλλ' εἰς τὰς γυναῖκας
αὐτῶν αἵτινες εἶναι φιλανθρωπότεραι. Ἐπενόησε
λοιπὸν νὰ χαράξῃ ἀτέχνως ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν
δένδρων εἰκόνας Παναγίας καὶ ἁγίων, καὶ εἰς τὸ
χωρίον Βρέγελ πάντες ἐθαύμασαν τὰ παιδαριώδη
ταῦτα σχεδιογραφήματα, ὧν χάριν ἐπορίζετο
πλέον τὸν ἀναγκαῖον ἄρτον, καὶ ἐδύνατο διὰ τοῦ
κερδιζομένου ἀργυρίου νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγον χάρτην,
γραφίδας καὶ χρώματα. Ὁ ἐφημέριος αὐτὸς μά-
λιστα ἠθέλησε νὰ τὰ προμηθεύσῃ, καὶ ὁ Πέτρος
ἅμα γινόμενος κύριος τοιοῦτου θησαυροῦ, ἡσχο-
λεῖτο ζωγραφίζων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ ἔ-
στησε τὸ ἐργοστάσιόν του εἰς τὸ μαγειρεῖον τοῦ
ἐφημερίου, ὅστις πλὴν τούτου, τῷ ἔδωκε μίαν τρά-
πεζαν καὶ ἓν θρανίον. Καὶ ἐν βραχεὶ διαστήματι
τὰ ἔργα τοῦ Πέτρου ἦσαν καταζήτητα, οὐ μόνον
εἰς τὸ Βρέγελ ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ περίχωρα, ὁ δὲ
μικρὸς ζωγράφος ἀγοράσας καλὴν ἐνδυμασίαν διὰ
τῶν προσόδων τῆς ἐργασίας του, ἐνοικίας δωμα-
τιον ἐντὸς τοῦ χωρίου, ἐπρομηθεύθη κλίνην, καὶ
ἔλαβε διὰ περιποίησίν του ἀπὸ τούτων δρόμους
γρατῖάν τινα ἐπαίτιδα, ἥτις δὲν ἠδύνατο πλέον
νὰ πορίζεται τὰ ζωαρχικὰ διὰ τῶν ἔργων τῆς χει-
ρὸς τῆς.

Πολίτης τις ἐκ Βρέδας ἰδὼν ποτὲ μίαν τῶν
εἰκόνων τοῦ Πέτρου ἐθαύμαζε, πῶς παιδίον ἀδί-
δακτον ἠδύνατο νὰ ζωγραφίσῃ μετὰ τοσαύτης χά-
ριτος χωρὶς προτύπων καὶ γνώσεων ἄλλων
πλὴν τῶν ζωγραφῶν αἱ εἶχεν ἰδεῖ εἰς ἀρ-
χαίαν τινα ἐκδοσιν τῆς παλαιᾶς Διαθήκης. Κα-
λέσας δὲ τὸν μικρὸν ζωγράφον εἰς Βρέδην ἠγό-
ρασε τέσσαρας εἰκόνας τοῦ παριστώσας ἁγίους, καὶ
ὁ Πέτρος, φρενῆρης διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἐ-
πόθησε νὰ περιεργασθῇ τὴν πόλιν, αὐτὸς ὁ μό-
νον τὸ χωρίον του γνωρίζων, καὶ ἐκίνησε διὰ τὴν